

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 55/2021-38

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Jaroslavom Hujíkom, Hviezdoslavova 3, Prievidza, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6Cdo/129/2019 z 29. januára 2020 takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6Cdo/129/2019 z 29. januára 2020 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6Cdo/129/2019 z 29. januára 2020 **zrušuje a vec mu vracia** na ďalšie konanie.
3. Najvyšší súd Slovenskej republiky **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **375,24 eur** a zaplatiť ich jeho právnomu zástupcovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Ústavnej sťažnosti vo zvyšnej časti **nevyhovuje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 9. apríla 2020 domáha vyslovenia porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 6 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy, práva na slobodu podľa čl. 5 ods. 1 písm. e) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu, ktorým bolo odmietnuté jeho dovolanie v civilnom mimosporovom konaní o prípustnosti jeho prevzatia do zdravotníckeho

zariadenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť s tým, že vec sa vráti najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

II.

2. Dňa 4. septembra 2018 bol sťažovateľ hospitalizovaný na internom oddelení nemocnice v [REDAKOVANÉ]. Nasledujúci deň bol preložený na psychiatrické oddelenie nemocnice. Napriek tomu, že sa opakovane domáhal prepustenia z tohto oddelenia, bol tam až do 12. októbra 2018. Dňa 10. septembra 2018 podala nemocnica na okresnom súde podnet na vyslovenie prípustnosti prevzatia sťažovateľa, v ktorom uviedla, že sťažovateľ bol prijatý pre pokus o samovraždu, pretrvávajúca iritabilita, psychotická symptomatika bez ohľadu na ochorenie s tým, že pacient súhlasil s hospitalizáciou, no nalieha na prepustenie a je nutné pokračovať v liečbe na uzavretom psychiatrickom oddelení pre nebezpečenstvo z premeškania.

3. Dňa 11. septembra 2018 vyššia súdna úradníčka okresného súdu vypočula lekárku psychiatrického oddelenia, ktorá uviedla, že sťažovateľ nie je schopný výsluchu, liečba na sťažovateľa pôsobí tak, že je schopný výpovede a netlmí jeho schopnosť vnímania a rozumové schopnosti, no sťažovateľ momentálne nie je schopný sa racionálne vyjadriť a vnímať, čo mu je hovorené. Lekárka ďalej uviedla, že sťažovateľ sa lieči liekmi a skupinovou terapiou s tým, že predpokladaná dĺžka liečby je štyri týždne. Lekárka ďalej uviedla, že sťažovateľ bol pôvodne na jednotke intenzívnej starostlivosti pre intoxikáciu liekmi pri pokuse o samovraždu a momentálne je paranoidný, bez náhľadu na ochorenie a to, čo urobil. Okrem toho lekárka uviedla, že sťažovateľ bol hospitalizovaný na psychiatrickom oddelení v roku 2002 a odvtedy navštevoval psychiatrickú ambulanciu. Následne súd skonštatoval, že sťažovateľ vypočutý nebol a bol vzhľadnutý ležiac na posteli, ako spí. Okresný súd uznesením z 11. septembra 2018 rozhodol o prípustnosti prevzatia sťažovateľa do zdravotníckeho zariadenia a sťažovateľovi určil za opatrovníčku jeho manželku. Uznesenie bolo doručené jeho manželke 14. septembra 2018. Sťažovateľovi bolo uznesenie doručované na adresu jeho bydliska, kde si ho prevzal až 15. októbra 2018 po prepustení z nemocnice.

4. Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ 18. októbra 2018 odvolanie, v ktorom namietol doručovanie uznesenia na adresu bydliska. Ďalej poukázal na to, že súdom vypočutá lekárka nebola jeho ošetrojúcou lekárkou. Uviedol, že počas celého pobytu v nemocnici bol schopný vnímať a rozumne komunikovať. Poprel, že by sa pokúsil o samovraždu, s tým, že dve dávky liekov zobral v omyle. Ďalej uviedol, že až do 12. septembra 2018 nebol vôbec psychiatricky a psychologicky vyšetrený. Krajský súd zrušil uznesenie okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, keďže sťažovateľ nebol vzhľadnutý sudcom, ale len vyšším súdnym úradníkom a mal pochybnosť o tom, či od výsluchu sťažovateľa bolo upustené dôvodne, keďže k tomuto z lekárskeho správ vyplývali rozporné skutočnosti.

5. Okresný súd uznesením z 5. apríla 2019 opätovne rozhodol, že k prevzatíu sťažovateľa do zdravotníckeho zariadenia došlo zo zákonných dôvodov. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom tvrdil, že jeho základné práva boli porušené a jeho výsluch okresným súdom po prepustení z nemocnice nič nerieši. Poukázal na to, že z prepúšťacej správy interného oddelenia vyplýva, že bol pri plnom vedomí a rozumovo schopný vnímať. S preložením na psychiatrické oddelenie súhlasil len preto, že lekár tvrdil, že tam bude len dva, tri dni.

Keď potom videl, že ho tam chcú držať dlhodobo, požiadal niekoľkokrát o prepustenie. To mu nebolo umožnené a proti jeho vôli ho na psychiatrii zdržiavali šesť týždňov.

6. O odvolaní sťažovateľa krajský súd rozhodol uznesením z 21. mája 2019 tak, že napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil. Poukázal na to, že sťažovateľ bol okresným súdom následne vypočutý, čím bolo predchádzajúce procesné pochybenie napravené. Krajský súd následne skúmal, či k prevzatiu sťažovateľa došlo zo zákonných dôvodov, a k tomu uviedol, že sťažovateľ bol prijatý pre liekovú intoxikáciu v kombinácii s alkoholom po tom, čo ho manželka našla ležať v pivnici. Ďalej poukázal na to, že 4. septembra 2018 absolvoval konziliárne psychiatrické vyšetrenie, kde uviedol, že má nehody s manželkou a už ho nebaví žiť. Preto bol premiestnený na psychiatrické oddelenie, kde bolo zistené, že trpí duševnou poruchou, ktorá vyžaduje neodkladné liečenie, keďže sám seba ohrozuje. Tento záver bol potvrdený primárom psychiatrie a jeho ošetrojúcim lekárom. Tieto skutočnosti krajský súd posúdil tak, že u sťažovateľa boli splnené podmienky prípustnosti prevzatia do zdravotníckeho zariadenia bez jeho súhlasu. Hoci následne počas liečenia odvolal svoj súhlas, stále trpel seba ohrozujúcou duševnou poruchou.

7. Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie z dôvodov podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), podľa ktorého nesprávnym procesným postupom mu bolo znemožnené uskutočňovať procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a to porušením § 187 ods. 2, § 188 a § 345 CSP a § 253, § 257, § 260 a § 262 ods. 3 Civilného mimosporového poriadku (ďalej len „CMP“), a to tým, že (i) mu nebolo doručené prvé uznesenie okresného súdu, (ii) nebol informovaný o začatí súdneho konania, (iii) nebol vôbec vypočutý, keďže jeho výsluch bol nedôvodne nahradený vzhľadnutím, ktoré nebolo vykonané sudcom, ale vyššou súdnou úradníčkou, a (iv) vyššia súdna úradníčka nevypočula jeho ošetrojúceho lekára. Sťažovateľ v dovolaní osobitne namietol svoj výsluch uskutočnený po zrušení prvého uznesenia okresného súdu. Okrem toho tvrdil, že nebol dôvod na to, aby bol v zdravotníckom zariadení proti svojej vôli.

8. Najvyšší súd ústavnou sťažnosťou napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľa odmietol. Dovolacie dôvody sťažovateľa zovšeobecnil a uviedol, že sťažovateľ spochybnil záver odvolacieho súdu, podľa ktorého okresný súd opravil svoje procesné pochybenie, ktorého sa dopustil pri jeho prvom, odvolacím súdom zrušenom rozhodnutí, a to vypočutím sťažovateľa štyri mesiace po prepustení zo zdravotníckeho zariadenia. Odmietnutie dovolania najvyšší súd stroho odôvodnil tým, že dospel k záveru, že v prípade sťažovateľa nedošlo k nesprávnemu procesnému postupu odvolacieho súdu, ktorým by mu bolo znemožnené uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Okrem toho dovolací súd poznamenal, že sťažovateľ odvolaciemu súdu v skutočnosti vytýkal nesprávne právne posúdenie veci, ktorým sa však pri vymedzenom dovolacom dôvode nemôže zaoberať.

III.

9. Podľa sťažovateľa bolo jeho právo na spravodlivý proces porušené najmä postupom okresného súdu, ktorý nevykonal jeho výsluch zákonom predpísaným spôsobom. Tieto vady neboli odstránené ani v konaní na krajskom súde, ktorý uznesenie okresného súdu potvrdil ako správne, a porušenie jeho práv nekonštatoval ani najvyšší súd. Napadnutému rozhodnutiu sťažovateľ vytýka formalistické a povrchné posudzovanie dovolania, keď vylúčil posudzovanie dovolacieho dôvodu podľa § 421 CSP z dôvodu, že sa nemôže zaoberať vecnou správnosťou sťažovateľom namietaných

právnych záverov. Následne sťažovateľ rozsiahlym spôsobom opisuje skutkové okolnosti prevzatia a následného držania v zdravotníckom zariadení, svoj procesný postup v konaní pred všeobecnými súdmi, pričom opakuje námietky, ktoré uviedol v dovolaní.

10. Najvyšší súd sa k ústavnej sťažnosti vyjadril poukazom na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia s tým, že rozhodnutie o ústavnej sťažnosti ponechal na rozhodnutie ústavného súdu. Sťažovateľ v nadväzujúcom vyjadrení stroho zopakoval svoju argumentáciu z ústavnej sťažnosti.

IV.

11. Aj keď sťažovateľ namieta porušenie viacerých základných práv, podstata jeho ústavnej sťažnosti spočíva v namietanom porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a v podstate obsahom zhodného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru na strane jednej a základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 6 ústavy a podľa čl. 5 ods. 1 písm. e) dohovoru na strane druhej. Procesný základ rozhodovania o osobnej slobode má osobitný základ v čl. 17 ods. 1 a 6 ústavy a čl. 5 dohovoru s tým, že v prípade zistenia porušenia týchto práv nie je dôvod na vyslovenie porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (III. ÚS 199/2020, bod 19). Tento záver však bol vyslovený vo vzťahu k rozhodnutiu okresného súdu, ktoré bolo zrušené bez toho, aby mu vec bola vrátená na ďalšie konanie, a to z dôvodu porušenia práv podľa čl. 17 ods. 1 a 6 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. e) dohovoru.

12. Predmetom ústavného prieskumu v prípade sťažovateľa je však rozhodnutie dovolacieho súdu, ktorým bolo jeho dovolanie odmietnuté s tým, že najvyšší súd sa vôbec nevysporiadal s argumentáciou sťažovateľa, ktorá bola postavená na tom, že množstvom ním tvrdených procesných pochybení okresného súdu došlo k porušeniu jeho práva tak, ako vyplýva z § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého aj účastník mimosporového konania má právo na to, aby súd postupoval správnym procesným postupom tak, aby nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. K tomu treba uviesť, že z pohľadu základného práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 6 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. e) dohovoru je podstatné, aby v konaní bolo zistené, či osoba prevzatá do zdravotníckeho zariadenia trpí duševnou chorobou alebo má jej príznaky a ohrozuje seba alebo svoje okolie. Táto požiadavka je v zásade zhodná s požiadavkou, ktorá je bližšie vyjadrená v tzv. Winterwerpových kritériách. Podľa prvého kritéria k obmedzeniu osobnej slobody psychicky chorej osoby môže dôjsť len vtedy, ak je k dispozícii dostatočný dôkaz o tom, že osoba trpí psychickou chorobou; pričom takýmto dôkazom je posudok, ktorý opisuje aktuálny stav osoby a v zásade vychádza z jej osobného vyšetrenia. Posudok, ktorý vychádza len zo zdravotnej dokumentácie, je prípustný len vtedy, ak osoba odmieta vyšetrenie. Podľa druhého kritéria musí zistená choroba odôvodňovať nevyhnutnosť prevzatia a umiestnenia do zdravotníckeho zariadenia. V podstate to znamená povinnosť vykonania testu primeranosti, či zistená duševná porucha znamená také nebezpečenstvo, či už pre posudzovanú osobu alebo všeobecne pre iných, pre ktorú je nevyhnutné jej umiestnenie v zdravotníckom zariadení. Dôkazné bremeno v zistení duševnej poruchy, z toho vyplývajúceho nebezpečenstva a nedostatočnosti alternatívnych opatrení je na orgánoch, ktoré rozhodujú o nariadení obmedzenia osobnej slobody (Karpenstein, U., Mayer, F. Konvention zum Schutz der Menschenrechte und Grundfreiheiten. Kommentar. C. H. Beck, München 2015, s. 131).

14. Sťažovateľ však dovolaním primárne nenapádal dodržanie týchto kritérií, ale to, že v jeho prípade neboli dodržané viaceré ustanovenia CMP s tým, že aj následné odstránenie týchto procesných pochybení nemôže viesť k záveru, že na osobnej slobode bol obmedzený v súlade so zákonom. V tejto právnej argumentácii sťažovateľa sa prejavuje podstata toho, že v konaniach, ktoré sa týkajú osobnej slobody na to, aby nedošlo k porušeniu základných práv, nestačí len to, že je vydané vecne správne rozhodnutie, no zároveň musí byť dodržaný zákonom predpokladaný procesný postup, ktorý nadväzuje na jeho ústavnoprávne základy tak, ako vyplývajú z čl. 17 ods. 6 ústavy a čl. 5 ods. 1 písm. e) dohovoru. Preto v prípade konania o prípustnosti prevzatia v zdravotníckom zariadení platí východisko vyjadrené v rozsudku ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 79/93, podľa ktorého akt aplikácie práva nie je nezákonný iba vtedy, keď jeho výrok je v rozpore so zákonom, ale nezákonný je aj vtedy, keď pred jeho vydaním orgán aplikujúci právo nedodrží alebo poruší zákon.

15. Preto sťažovateľom v dovolaní nastolené otázky o procesných pochybeniach okresného súdu boli spôsobilé viesť k zisteniu, že či už okresný alebo krajský súd nesprávne procesne postupovali tak, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Tento záver platí o to viac, že konanie sa týkalo osobnej slobody sťažovateľa, ktorej procesné a hmotnoprávne záruky sú obsiahnuté či už v čl. 17 ods. 6 ústavy alebo v čl. 5 ods. 1 písm. e) dohovoru. Najvyšší súd sa k zodpovedaniu týchto sťažovateľom jasne nastolených otázok, ktoré vyplývali z nepochybných procesných skutočností, vyjadril lakonicky tak, že v prípade sťažovateľa nedošlo k nesprávnemu procesnému postupu, ktorým by mu bolo znemožnené uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Celá argumentácia najvyššieho súdu sa obmedzila na prepis zákonného ustanovenia. Tomu nasleduje poznámka o tom, že sťažovateľ v skutočnosti dovolaním vytykal nesprávne právne posúdenie veci, ktorým sa však pri vymedzenom dovolacom dôvode nemôže zaoberať. Táto argumentácia je vzhľadom na jasný obsah dovolania sťažovateľa zjednodušujúcou a nesprávnou redukciou dovolaní nastolenej otázky.

16. Z hľadiska ústavného posúdenia treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať prípustnosť dovolania a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd. Z ústavného hľadiska je podmienkou, aby takáto interpretácia nebola svojvoľná, ale i formalistická a aby bola čo najustálenejšia, a teda súladná s právom na súdnu ochranu (II. ÚS 65/2010). Tak tomu v prípade dovolania sťažovateľa nebolo. Sťažovateľ jasne zadefinoval procesné úkony okresného súdu, na ktoré krajský súd reagoval tak, že potvrdil jeho rozhodnutie o tom, že k jeho prevzatiu do zdravotníckeho zariadenia došlo zo zákonných dôvodov. Najvyšší súd sa so sťažovateľom namietaným porušením procesných práv, ktoré podľa názoru sťažovateľa viedlo k tomu, že bol nedôvodne obmedzený na osobnej slobode, argumentačne žiadnym spôsobom nevyrovnal. Druhú časť argumentácie sťažovateľa o tom, že k jeho prevzatiu do zdravotníckeho zariadenia nedošlo zo zákonných dôvodov, argumentačne otočil proti sťažovateľovi, keď jeho dovolanie interpretoval ako dovolanie podané z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci.

17. Takýto prístup dovolacieho súdu je z hľadiska ochrany základných práv, osobitne z pohľadu osobnej slobody sťažovateľa formalistický, keďže posúdenie dovolania proti rozhodnutiu, ktoré sa týka vyslovenia zákonnosti prevzatia do zdravotníckeho zariadenia, vyžaduje komplexný pohľad, ktorý nerozlišuje medzi posúdením hmotnoprávnych a procesnoprávnych otázok z dôvodu, že

i porušenie procesnoprávných záruk môže viesť k porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 6 ústavy a čl. 5 ods. 1 písm. e) dohovoru. Najvyšší súd sa v prípade dovolania v konaní o prípustnosti prevzatia do zdravotníckeho zariadenia nevyhnutne musí vysporiadať s dovolaním sťažovateľa z pohľadu jeho základných práv. Na takýto postup má z pohľadu prípustnosti dovolania dostatočný priestor tak, ako vyplýva zo sťažovateľom použitého § 420 písm. f) CSP. Preto ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľa, došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Okrem vyslovenia porušenia týchto základných práv ústavný súd podľa čl. 127 ods. 2 ústavy napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

18. Najvyšší súd sa v ďalšom konaní a predovšetkým v odôvodnení rozhodnutia musí vysporiadať s tým, či sťažovateľom tvrdené procesné pochybenia v postupe okresného súdu viedli k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, a to s ohľadom na to, že účelom konania o prípustnosti prevzatia do zdravotníckeho zariadenia je ochrana osobnej slobody. Takéto odôvodnenie v napadnutom uznesení najvyššieho súdu absentuje. Vzhľadom na charakter procesných pochybení okresného súdu a ich jasnú nadväznosť na jednotlivé ustanovenia CMP, ktoré upravujú postup súdu v konaní o prípustnosti prevzatia v zdravotníckom zariadení, si je ťažko predstaviť, že k porušeniu práv sťažovateľa nedošlo. Ak najvyšší súd tieto pochybenia vyhodnotí tak, že nimi došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, bude nevyhnutné, aby sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal i s tým, či tieto procesné pochybenia ešte vôbec možno napraviť ďalším konaním a rozhodnutím či už krajského alebo okresného súdu. Ak tomu tak nebude, je nevyhnutné, aby najvyšší súd k veci pristúpil z pohľadu sťažovateľom namietaného porušenia základných práv a jasne sa vyslovil, či k jeho prevzatiu do zdravotníckeho zariadenia došlo zo zákonných dôvodov. Procesným rámcom pre takéto rozhodnutie môže byť § 449 ods. 3 CSP, podľa ktorého dovolací súd môže zmeniť napadnuté rozhodnutie, ak je dovolanie dôvodné a zastáva názor, že sám môže rozhodnúť vo veci. Z doterajšieho priebehu konania na všeobecných súdoch sa javí, že len takáto forma rozhodnutia o dovolaní sťažovateľa môže byť efektívnym rámcom ochrany sťažovateľových práv podľa čl. 17 ods. 6 ústavy a čl. 5 ods. 1 písm. e) dohovoru, ktorých porušenie namieta, v rovine zákonného práva, keďže prípadné zrušujúce rozhodnutie najvyššieho súdu by bolo len nadbytočným krokom k tomu, aby či už krajský alebo okresný súd vyslovili, že k prevzatiu sťažovateľa do zdravotníckeho zariadenia nedošlo zo zákonných dôvodov.

19. Z uvedeného je zrejmé, že zrušením napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, ktorým došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, sa pre všeobecné súdy vytvára dostatočný priestor na ochranu práv sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 6 ústavy a čl. 5 ods. 1 písm. e) dohovoru. K porušeniu týchto základných práv v napadnutom uznesení najvyššieho súdu nedošlo, keďže najvyšší súd sa k procesným pochybeniam okresného a krajského súdu a k ich vzťahu na správnosť ich rozhodnutí vôbec nevyjadril, hoci tak urobiť mal a mohol, keďže tento priestor mu sťažovateľ dostatočne vytvoril jasnou formuláciou dovolacích dôvodov. Medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 6 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. e) dohovoru nie je priamy súvis, a preto v tejto časti nebolo ústavnej sťažnosti vyhovené.

Rovnako nebol zistený žiaden súvis napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu so základnými právami podľa čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy a čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy, ktorým obsahom sú základné práva

na právnu pomoc v konaní pred súdmi, rovnosť účastníkov konania, na zákonného sudcu, na prerokovanie vecí v prítomnosti účastníka konania, na verejné prerokovanie vecí, na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov a na vyjadrenie ku všetkým vykonávaným dôkazom. Napadnutým uznesením najvyššieho súdu bolo porušené základné právo na súdnu ochranu ústavne nekonformným odmietnutím dovolania sťažovateľa, ktoré nemá žiaden súvis s ostatnými sťažovateľom uvedenými základnými právami. Preto v tejto časti nebolo ústavnej sťažnosti vyhovené.

V.

20. Zistené porušenie základných práv sťažovateľa odôvodňuje to, aby mu najvyšší súd podľa § 73 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov nahradil trovy konania, ktoré mu vznikli zastúpením advokátom. Výška náhrady bola určená podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna šestina priemernej mzdy za predchádzajúci polrok (§ 1 ods. 3 v spojení s § 11 ods. 3 vyhlášky). Sťažovateľ má nárok na náhradu za dva úkony právnej služby v roku 2020 (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie sťažnosti 2 x 177 eur), čo spolu s náhradou podľa § 16 ods. 3 vyhlášky (2 x 10,62 eur) predstavuje 375,24 eur.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. mája 2021

Robert Šorl
predseda senátu